

Dz.U. 1989 nr 6 poz. 33

¹U S T A W A
z dnia 15 lutego 1989 r.

Prawo dewizowe

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

Ustawa reguluje zasady obrotu dewizowego i stosowania kursów walutowych, obowiązek zgłaszania mienia osób krajowych znajdującego się za granicą i mienia osób zagranicznych znajdującego się w kraju, a także właściwość organów w sprawach dewizowych oraz zasady kontroli dewizowej.

Art. 2.

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

1) osoba krajowa:

- a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania w kraju,
- b) osobę prawną oraz nie mającą osobowości prawnej jednostkę organizacyjną, utworzoną zgodnie z przepisami prawa, mającą siedzibę w kraju oraz ich oddziały i przedstawicielstwa za granicą,
- c) polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne, urzędy konsularne i inne polskie przedstawicielstwa korzystające z immunitetów i przywilejów dyplomatycznych lub konsularnych,

2) osoba zagraniczna:

- a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania za granicą,
- b) osobę prawną oraz nie mającą osobowości prawnej jednostkę organizacyjną, mającą siedzibę za granicą,
- c) oddziały i przedstawicielstwa w kraju osób prawnych oraz nie mających osobowości prawnej jednostek organizacyjnych mających siedzibę za granicą,
- d) obce przedstawicielstwa dyplomatyczne, urzędy konsularne oraz inne obce przedstawicielstwa korzystające z immunitetów i przywilejów dyplomatycznych lub konsularnych,

3) wartość dewizowa:

- a) znaki pieniężne (banknoty i monety) będące za granicą prawnym środkiem płatniczym oraz te, które przestały być takim środkiem, lecz podlegają wymianie, z wyjątkiem monet, o których mowa w lit.c) zwane dalej "walutami obcymi",
- b) wystawione w walutach obcych akcje, świadectwa udziałowe, obligacje, książeczki i inne dowody oszczędnościowe, certyfikaty i kwity depozytowe, czek, czek podróżniczy, weksle, akredytywy, polecenia wypłat oraz wszelkie dokumenty bankowe i finansowe podlegające wymianie na waluty

obce,

- c) złoto i platynę w stanie nie przerobionym oraz w postaci sztab, monet bitych po 1850 r., półfabrykatów, z wyjątkiem stosowanych w technice dentystycznej, a także wyroby ze złota i platyny zazwyczaj nie wytwarzane z tych kruszców,
- d) znaki pieniężne Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będące w kraju prawnym środkiem płatniczym oraz te, które przestały być takim środkiem, lecz podlegają wymianie z wyjątkiem monet, o których mowa w lit.c), zwane dalej "walutą polską" - jeżeli są przedmiotem wywozu za granicę lub przywozu z zagranicy,
- e) wystawione w walucie polskiej akcje, świadectwa udziałowe, obligacje, książeczki i inne dowody oszczędnościowe, certyfikaty i kwity depozytowe, чеки, чеки podróżnicze, weksle, akredytywy, polecenia wypłat oraz wszelkie dokumenty bankowe i finansowe podlegające wymianie na walutę polską - jeżeli są przedmiotem wywozu za granicę lub przywozu z zagranicy,

4) obrót dewizowy:

- a) zawarcie umowy lub dokonanie innej czynności prawnej powodującej lub mającej powodować płatność środkami stanowiącymi wartości dewizowe bądź przeniesienie własności wartości dewizowych albo przeniesienie wierzytelności lub zobowiązania, których przedmiotem są wartości dewizowe,

- b) wywóz za granicę i przywóz z zagranicy wartości dewizowych,

- 5) bank dewizowy - bank, który uzyskał upoważnienie, o którym mowa w art.24 ust.1 ustawy, jest wymagane zezwolenie dewizowe,
- 6) podmiot gospodarczy - osobę krajową prowadzącą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o prowadzeniu danego rodzaju działalności,
- 7) kraj - terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
- 8) wywóz za granicę, przywóz z zagranicy wartości dewizowych - wszelkie sposoby przemieszczania wartości dewizowych przez granicę państwową Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, wnoszenie ich na obce statki w polskich portach i wynoszenie z tych statków oraz dokonywanie międzynarodowych przekazów bankowych i pocztowych,
- 9) waluty wymienialne - waluty obce wymienione w wykazie walut wymienialnych ustalonym przez Narodowy Bank Polski,
- 10) państwa, z którymi Polska Rzeczypospolita Ludowa rozlicza się w trybie płatności niehandlowych - państwa wymienione w wykazie ogłaszanym przez Narodowy Bank Polski.

Art. 3.

Minister Finansów, z urzędu lub na wniosek osób zainteresowanych, rozstrzyga wątpliwości w sprawach statusu dewizowego osób wymienionych w art. 2 pkt 1 i 2.

Rozdział 2

Dokonywanie obrotu dewizowego

Art. 4.

- 1. Wartości dewizowe mogą być przedmiotem własności osób krajowych w kraju i za granicą oraz osób

zagranicznych w kraju.

2. Osoby krajowe i zagraniczne mogą dokonywać obrotu dewizowego, z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w przepisach niniejszej ustawy.

Art. 5.

1. Podmioty gospodarcze są obowiązane pobierać należności pieniężne z zagranicy nie później niż w terminie ich wymagalności i sprowadzać je niezwłocznie do kraju.
2. Obowiązek niezwłocznego sprowadzenia do kraju, o którym mowa w ust. 1, dotyczy również znajdujących się za granicą wartości dewizowych stanowiących własność osób krajowych.
3. Jeżeli osoba krajowa fizyczna uzyskała wartości dewizowe w czasie pobytu za granicą, jest obowiązana sprowadzić je do kraju w terminie 2 miesięcy od daty powrotu do kraju.
4. Podmioty gospodarcze nie mogą ustalać w umowach z osobami zagranicznymi terminów wymagalności należności pieniężnych z tytułu sprzedaży za granicą towarów i usług dłuższych niż trzy miesiące od dnia wywozu towarów z kraju, a w przypadku sprzedaży usług - od dnia wystawienia faktury końcowej lub innych równorzędnych dokumentów.
5. Odstąpienie od obowiązków, o których mowa w ust. 1-4, wymaga zezwolenia dewizowego.

Art. 6.

1. Osoby krajowe są obowiązane niezwłocznie odprzedać bankom dewizowym uzyskane wpływy w walutach obcych.
2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy:
 - 1) walut obcych uzyskanych przez osoby krajowe fizyczne, z wyjątkiem walut obcych uzyskanych z działalności gospodarczej,
 - 2) walut wymienialnych zakupionych w bankach dewizowych na podstawie art. 8,
 - 3) walut państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się w trybie płatności niehandlowych,
 - 4) walut obcych uzyskanych przez osoby krajowe, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. c), oraz banki,
 - 5) walut obcych uzyskanych przez instytucje finansowe, w tym osoby krajowe, o których mowa w art. 10 ust. 1, oraz instytucje ubezpieczeniowe, określone w zezwoleniu dewizowym przez Ministra Finansów w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego.

Art. 7.

1. Banki dewizowe sprzedają Narodowemu Bankowi Polskiemu waluty obce pochodzące z odprzedaży, o której mowa w art. 6 ust. 1.
2. Narodowy Bank Polski jest obowiązany do sprzedaży bankom dewizowym wystarczającej ilości walut wymienialnych dla realizacji uprawnienia osób krajowych do zakupu walut wymienialnych w bankach dewizowych, o którym mowa w art. 8.
3. Sprzedaż, o której mowa w ust. 1 i 2, odbywa się w trybie określonym w systemie rozliczeń międzybankowych, ustalonym przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego.

Art. 8.

1. Banki dewizowe są obowiązane sprzedawać waluty wymienialne osobom krajowym w celu wykonania

zobowiązań, o których mowa w art. 9 pkt 1 lit. b), chyba że umowa międzynarodowa z państwem siedziby lub miejsca zamieszkania wierzyciela ustala dokonywanie wzajemnych rozliczeń w walutach innych niż waluty wymienialne lub w jednostkach rozrachunkowych stosowanych w handlu zagranicznym.

2. Kupno walut wymienialnych w bankach dewizowych przez osoby krajowe w innym celu niż określony w ust. 1 wymaga zezwolenia dewizowego.

Art. 9.

Następujące czynności obrotu dewizowego wymagają zezwolenia dewizowego:

- 1) wywóz za granicę wartości dewizowych, z wyjątkiem:
 - a) wywozu za granicę przez osoby krajowe fizyczne walut wymienialnych do wysokości określonej przez Ministra Finansów w ogólnym zezwoleniu dewizowym,
 - b) przekazu za granicę przez osoby krajowe walut obcych w celu wykonania wymagalnych zobowiązań w tych walutach wobec osób zagranicznych z tytułu zakupu od tych osób rzeczy ruchomych i praw majątkowych, z wyłączeniem wartości dewizowych, a także usług transportowych, spedycyjnych i ubezpieczeniowych,
 - c) wywozu za granicę przez osoby zagraniczne fizyczne walut obcych przywiezionych przez te osoby do kraju,
 - d) wywozu za granicę przez osoby krajowe i zagraniczne papierów wartościowych, których publiczny obrót reguluje odrębna ustawa,
- 2) przywóz do kraju waluty polskiej, z wyjątkiem waluty wywiezionej uprzednio za zezwoleniem dewizowym,
- 3) przeniesienie między osobą krajową a zagraniczną własności wartości dewizowych znajdujących się w kraju albo przeniesienie wierzytelności lub zobowiązania, których przedmiotem są wartości dewizowe znajdujące się w kraju, z wyjątkiem:
 - a) przyjmowania przez osoby krajowe darowizn wartości dewizowych od osób zagranicznych,
 - b) rozporządzania wartościami dewizowymi w testamencie oraz dokonywania dyspozycji na wypadek śmierci zgodnie z przepisami prawa bankowego,
- 4) udzielanie i zaciąganie pożyczek oraz kredytów przez osoby krajowe w obrocie dewizowym z zagranicą,
- 5) ustalanie oraz dokonywanie w kraju płatności w wartościach dewizowych za nabywane rzeczy ruchome i nieruchome, prawa majątkowe lub świadczone usługi i pracę,
- 6) otwarcie i posiadanie rachunku bankowego w banku za granicą przez osoby krajowe, z wyjątkiem osób fizycznych w czasie pobytu za granicą, a także banków dewizowych oraz osób krajowych, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. c),
- 7) nabycie przez osobę krajową papierów wartościowych wystawionych za granicą, w tym udziałów i akcji w spółkach i innych przedsiębiorstwach z siedzibą za granicą, z wyłączeniem nabycia w drodze darowizny, o której mowa w pkt 3 lit. a), spadku lub zapisu, a także kupno nieruchomości za granicą.

Art. 10.

1. Osoby krajowe mogą prowadzić za zezwoleniem dewizowym i na warunkach określonych przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego, w drodze zarządzenia, działalność gospodarczą polegającą na kupnie i sprzedaży wartości dewizowych oraz na pośrednictwie w kupnie i sprzedaży tych wartości.

2. Osoby krajowe fizyczne i osoby zagraniczne fizyczne mogą sprzedawać wartości dewizowe osobom prowadzącym działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 1, lub za ich pośrednictwem innym osobom krajowym fizycznym.
3. Osoby krajowe fizyczne mogą kupować wartości dewizowe od osób prowadzących działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 1, lub za ich pośrednictwem od innych osób krajowych fizycznych lub osób zagranicznych fizycznych.

Art. 11.

1. Osoby krajowe są obowiązane pobierać zapłatę w walucie obcej za świadczone na rzecz osób zagranicznych usługi przewozu osób, usługi spedycji, przewozu i ubezpieczenia przesyłek na trasach zagranicznych oraz usługi portowe w portach morskich, a także za inne usługi świadczone za granicą.
2. Odstąpienie od obowiązku, o którym mowa w ust. 1, wymaga zezwolenia dewizowego.

Art. 12.

1. Osoby krajowe w obrocie z zagranicą towarami i usługami są obowiązane ustalać oraz dokonywać płatności w walucie obcej, a także pobierać należności pieniężne w tej walucie za pośrednictwem banku dewizowego.
2. Odstąpienie od obowiązków określonych w ust. 1 wymaga zezwolenia dewizowego.

Art. 13.

1. W obrocie dewizowym, rozliczeniach i rozrachunkach między Narodowym Bankiem Polskim i bankami stosuje się ustalone w złotych kursy walut obcych, wartości dewizowych wyrażanych w walutach obcych oraz jednostek rozrachunkowych ogłaszane przez Narodowy Bank Polski.
2. Prezes Narodowego Banku Polskiego może ustalić maksymalne granice odchyłeń od kursu średniego ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w pozostałym obrocie, rozliczeniach i rozrachunkach, z wyjątkiem:
 - 1) obrotu dotyczącego transakcji terminowych,
 - 2) obrotu i rozrachunku między osobami fizycznymi,
 - 3) obrotu dokonywanego w ramach działalności, o której mowa w art. 10.
3. Sposób stosowania kursów walut obcych, wartości dewizowych wyrażanych w walutach obcych oraz jednostek rozrachunkowych określa Prezes Narodowego Banku Polskiego.

Art. 14.

1. Prezes Narodowego Banku Polskiego ustala zasady i normy sprzedaży walut obcych państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się w trybie płatności niehandlowych, osobom krajowym na pokrycie kosztów podróży i pobytu za granicą.
2. Prezes Narodowego Banku Polskiego może nałożyć obowiązek stosowania dopłaty lub obniżki w złotych w stosunku do kursów walut obcych, o których mowa w ust.1, przy ich sprzedaży osobom krajowym lub skupie od tych osób oraz w porozumieniu z Ministrem Finansów określić przeznaczenie środków pochodzących z dopłaty.

Art. 15.

Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może rozciągnąć stosowanie przepisów art. 6 ust. 1 na należności podmiotów gospodarczych i innych osób krajowych prawnych w walutach państw, z którymi Polska Rzeczpospolita Ludowa rozlicza się w trybie płatności niehandlowych, oraz jednostkach rozrachunkowych stosowanych w handlu zagranicznym lub w inny sposób ustalić zasady dysponowania przez podmioty gospodarcze tymi należnościami.

2

Rozdział 3**Obowiązek zgłaszania mienia****Art. 17.**

1. Osoby krajowe, z wyjątkiem cudzoziemców, są obowiązane zgłosić Narodowemu Bankowi Polskiemu ich mienie znajdujące się za granicą. Obowiązek zgłoszenia mienia Skarbu Państwa ciąży na tych państwowych jednostkach organizacyjnych, pod których zarządem to mienie się znajduje.
2. Osoby zagraniczne są obowiązane zgłosić Narodowemu Bankowi Polskiemu ich mienie znajdujące się w kraju. Jeżeli mienie znajduje się w posiadaniu lub zarządzie innej osoby niż właściciel, obowiązek zgłoszenia ciąży na tej osobie. Obowiązek zgłoszenia mienia nie dotyczy przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i misji specjalnych państw obcych oraz ich cudzoziemskiego personelu, a także organizacji międzynarodowych lub osób korzystających z przywilejów i immunitetów dyplomatycznych na mocy umów, ustaw lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych.
3. Zgłoszeniu podlega również utrata mienia.
4. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, ustali zakres i tryb wykonania obowiązków określonych w ust. 1-3.

Art. 18.

Narodowy Bank Polski jest obowiązany przestrzegać tajemnicy o mieniu zgłoszonym w myśl art. 17; przepisy Prawa bankowego o tajemnicy obrotów i stanów rachunków bankowych stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4**Właściwość organów w sprawach dewizowych oraz zasady kontroli dewizowej****Art. 19.**

1. Organem właściwym w sprawach dewizowych jest Minister Finansów.
2. Minister Finansów sprawuje ogólny nadzór w sprawach dewizowych i w ramach tego nadzoru zapewnia jednolite stosowanie przepisów ustawy, z zastrzeżeniem art. 22.

Art. 20.

1. Zezwolenie dewizowe może być udzielone jako zezwolenie ogólne lub indywidualne. W zezwoleniu może być ustalony obowiązek spełnienia określonych warunków.
2. Zezwolenie dewizowe ogólne jest udzielane dla ogółu albo dla określonego kręgu osób krajowych lub zagranicznych. W pozostałych wypadkach udziela się zezwoleń dewizowych indywidualnych.

Art. 21.

1. Ogólnych zezwoleń dewizowych udziela Minister Finansów, w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego, w drodze zarządzenia.
2. Indywidualnych zezwoleń dewizowych udziela Narodowy Bank Polski. Prezes Narodowego Banku Polskiego, w porozumieniu z Ministrem Finansów, ustali zasady udzielania tych zezwoleń.
3. Udzielenie zezwolenia dewizowego jednej ze stron na zawarcie i wykonanie umowy oznacza zezwolenie również dla drugiej strony oraz osoby trzeciej, której umowa dotyczy, jeżeli w zezwoleniu nie zastrzeżono inaczej.
4. W razie naruszenia warunków indywidualnego zezwolenia dewizowego, Narodowy Bank Polski może je uchylić.

Art. 22.

Decyzje w sprawach indywidualnych zezwoleń dewizowych mogą być zaskarżone do Naczelnego Sądu Administracyjnego na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 23.

1. Minister Finansów współdziała z Prezesem Narodowego Banku Polskiego w tworzeniu rezerw dewizowych państwa oraz określaniu zasad gospodarowania tymi rezerwami.
2. Prezes Narodowego Banku Polskiego w porozumieniu z Ministrem Finansów może określić dopuszczalną wysokość zadłużenia i wierzytelności banków dewizowych wobec osób zagranicznych.

Art. 24.

1. Prezes Narodowego Banku Polskiego w porozumieniu z Ministrem Finansów może upoważnić niektóre banki do dokonywania czynności zastrzeżonych w niniejszej ustawie dla banków dewizowych.
2. Prezes Narodowego Banku Polskiego może ustalać, w porozumieniu z Ministrem Finansów, poziom rezerw dewizowych banków dewizowych oraz sposób ich zagospodarowania.

Art. 25.

1. Obrót dewizowy oraz inne czynności, na których dokonanie, stosownie do przepisów ustawy, jest wymagane zezwolenie dewizowe, podlegają kontroli dewizowej.
2. Kontroli dewizowej podlega również wykonywanie obowiązku zgłoszenia mienia.

Art. 26.

1. Kontrolę dewizową, z zastrzeżeniem art. 27 ust. 1, wykonują Minister Finansów i organy kontroli skarbowej.
2. Organy wykonujące kontrolę dewizową są uprawnione do żądania informacji o obrotach i stanach na bankowych rachunkach w walutach obcych, z wyjątkiem dotyczących wkładów oszczędnościowych, oraz o mieniu zgłoszonym w myśl art. 17 ust. 1 i 2.
3. Kontrolę dewizową wykonują również:
 - 1) Narodowy Bank Polski - w zakresie dokonywania czynności, o których mowa w art. 25 ust. 1, przez

banki dewizowe oraz osoby krajowe i zagraniczne, które uzyskały indywidualne zezwolenie dewizowe na te czynności,

- 2) banki dewizowe - w zakresie płatności i rozliczeń w obrocie dewizowym, dokonywanym za ich pośrednictwem,
- 3) organy administracji celnej - w zakresie granicznej kontroli dewizowej oraz kontroli dewizowej przesyłek pocztowych,
- 4) organy Wojsk Ochrony Pogranicza - w zakresie granicznej kontroli dewizowej, w razie posiadania uprawnień do wykonywania kontroli celnej,
- 5) organy administracji pocztowej - przy nadawaniu przesyłek pocztowych za granicę.

Art. 27.

1. Graniczną kontrolę dewizową wykonują organy administracji celnej i organy Wojsk Ochrony Pogranicza na zasadach i w trybie kontroli celnej.
2. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Współpracy Gospodarczej z Zagranicą, w drodze rozporządzenia, może określać zasady i tryb granicznej oraz pocztowej kontroli dewizowej odmiennie od zasad i trybu kontroli celnej.

Art. 28.

1. Osoby krajowe i zagraniczne są obowiązane, na żądanie organów kontroli dewizowej, udzielać ustnych i pisemnych wyjaśnień oraz udostępniać wymagane dokumenty w sprawach objętych kontrolą dewizową.
2. Osoby krajowe i zagraniczne dokonujące przywozu z zagranicy i wywozu za granicę wartości dewizowych są obowiązane zgłosić i na żądanie organów kontroli dewizowej przedstawić posiadane wartości dewizowe do kontroli.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 29.

W przepisach obowiązujących ustaw wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ustawie z dnia 4 maja 1982 r. o Narodowej Radzie Kultury oraz o Funduszu Rozwoju Kultury (Dz.U. Nr 14, poz. 111 i z 1988 r. Nr 19, poz. 132) art. 8 skreśla się,
- 2) w ustawie z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 i z 1989 r. Nr 4, poz. 24) w art. 79 ust. 2 i 3 skreśla się,
- 3) w ustawie z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze (Dz.U. Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 39, poz. 176, z 1986 r. Nr 39, poz. 192, z 1987 r. Nr 33, poz. 181, z 1988 r. Nr 41, poz. 324 i z 1989 r. Nr 3, poz. 12) art. 86 skreśla się,
- 4) w ustawie z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz.U. Nr 34, poz. 181 oraz z 1988 r. Nr 19, poz. 132 i Nr 41, poz. 324) w art. 43 w ust. 1 pkt 4 skreśla się,
- 5) w ustawie z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz.U. Nr 36, poz. 170, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 i z 1988 r. Nr 41, poz. 328) w art. 14 ust. 2 skreśla się,
- 6) w ustawie z dnia 23 grudnia 1985 r. o centralnych funduszach rozwoju nauki i techniki (Dz.U. Nr 59,

- poz. 297, z 1986 r. Nr 47, poz. 226 oraz z 1987 r. Nr 22, poz. 126 i Nr 33, poz. 181) art. 13 skreśla się,
- 7) w ustawie z dnia 16 lipca 1987 r. o jednostkach innowacyjno-wdrożeniowych (Dz.U. Nr 22, poz. 126) art. 14 skreśla się,
- 8) w ustawie z dnia 16 lipca 1987 r. o kinematografii (Dz.U. Nr 22, poz. 127) w art. 42 ust. 3 i 4 skreśla się,
- 9) w ustawie z dnia 10 października 1987 r. o nasiennictwie (Dz.U. Nr 31, poz. 166) art. 28, w art. 32 w ust. 5 pkt 2 oraz w art. 56 w ust. 2 pkt 5 skreśla się.

Art. 30.

Pozostają w mocy zezwolenia dewizowe udzielone na podstawie ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. - Prawo dewizowe (Dz.U. Nr 63, poz. 288) w zakresie, w jakim uzyskanie zezwolenia dewizowego jest wymagane stosownie do przepisów niniejszej ustawy.

Art. 31.

Zgłoszenie mienia osób krajowych znajdującego się za granicą i mienia osób zagranicznych znajdującego się w kraju, dokonane na podstawie ustawy wymienionej w art. 30, uważa się za spełnienie obowiązku przewidzianego w art. 17 niniejszej ustawy.

Art. 32.

Sprawy dewizowe wszczęte i nie zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają rozpatrzeniu według tej ustawy.

Art. 33.

Traci moc ustawa z dnia 22 listopada 1983 r. - Prawo dewizowe (Dz.U. Nr 63, poz. 288).

Art. 34.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 15 marca 1989 r.

^Opracowano na podstawie: Dz.U. z 1989 r. Nr 6, poz. 33 i Nr 74, poz. 441, z 1991 r. Nr 35, poz. 155, Nr 60, poz. 253, Nr 100, poz. 442.

^art. 16 skreślono